

PETRUS JOHANNES DE REUS

priester van het Bisdom Haarlem

Piet de Reus werd geboren op 9 oktober 1931 in Velsen. Na zijn studie op het klein Seminarie Hageveld en het Groot Seminarie Warmond werd hij, door Mgr. Huibers, tot priester gewijd op 23 mei 1959.

Hij werd benoemd tot kapelaan in Rinnegom/Egmond-Binnen. Van 1961 tot 1963 was hij kapelaan in Hoofddorp.

In september 1963 werd hij benoemd op Hageveld als prefect en als leraar godadienst, handenarbeid en vrije expressie. Bovendien was hij op Hageveld in die jaren toneelregisseur.

In 1969 werd hij benoemd in de parochie van de H. H. Martelaren van Gorcum, eerst als kapelaan, later als pastor-teamleider.

Bovendien werd hij op 1 oktober 1975 benoemd tot deken van Amsterdam-Oost.

Op 1 september 1980 werd hij benoemd tot pastor-teamleider van de drie samenwerkende parochies van Bussum en de Hilversumse Meent. Na al vanaf september 1981 de functie van deken van het Gooi informeel te hebben waargenomen werd hij als zodanig officieel door Mgr. Bomers geïnstalleerd op 16 maart 1984.

Na een ziekbed van ruim 2 maanden overleed hij op vrijdag 25 april 1986 in het Antoni van Leeuwenhoekhuis in Amsterdam. Op 29 april d.a.v. werd hij vanuit de Mariakerk in Bussum begraven op het nieuwe katholieke kerkhof aldaar.

Op zaterdag 9 oktober 1971 vierde pastor Piet de Reus zijn 40e verjaardag. Hij ging toen in de kerk van de H. H. Martelaren van Gorcum in Amsterdam-Oost voor in een Eucharistieviering waarbij hij een preek hield over „ons mens-zijn met elkaar en de plaats van de priester in dit samen-zijn van mensen“.

Ook in zijn laatste levensjaar greep hij nog wel eens terug naar deze preek. Een kort fragment uit deze preek, als herinnering aan hem.

„Niemand is God, niemand is koning, niemand is priester, niemand heeft recht op eer en aanbidding“. Zo staat de priester anders in ons midden dan voorheen. Hij komt niet „van also hoge en also veer“ met een Evangelie, dat hij zelf zou hebben geschreven.

Meer dan ooit is het duidelijk, dat hij als eerste dienstbaar is aan het Evangelie, en dat hij ook probeert op zijn manier in Christus te geloven, op hem te hopen en hem lief te hebben. Dit zijn werkwoorden, dat wil zeggen: het is een levensopdracht.

Christus zelf heeft hem bij voorbaat alle pretenties uit handen genomen, toen Hij zei: „Niemand kent de Vader, dan Hij, die van de Vader is uitgegaan en tot de Vader terugkeert“.

En zo is Christus zelf het oriëntatiepunt van een gemeenschap van gelovigen, van een samenhang, waarin allen in hun kwetsbaarheid verantwoordelijk zijn voor elkaar; een samenhang, die gediend en gegarandeerd wordt door ieder, hoe klein en kwetsbaar ook, als hij maar vrede wil en gerechtigheid.

Christus van wie wij zingen, „als een bron zijt Gij begraven, als een mens in de woestijn“ dringt zich niet op, maar laat zich vinden, wanneer mensen voor elkaar iets proberen te betekenen in Zijn Naam.

Samen op de levensweg elkaar bemoedigen en tot steun zijn, samen Christus aanwezigheid in deze wereld gestalte geven, dat is priester-zijn voor elkaar en zo vormen wij een levende Christelijke gemeenschap. Dit is kerk-zijn zonder pretentie op weg met een lied: „Pelgrimstocht der mensheid, veertig jaar woestijn“.

In zo een gemeenschap kan een priester weer ademen en kan hij de verantwoordelijkheden, die hij van de gemeenschap krijgt toegespeeld, dragen, omdat hijzelf Christus niet is en die rol hem ook door de gemeenschap niet wordt opgedrongen.

Bidden wij voor pastor Piet de Reus,
dat hij leve voor God, in vrede.

Hartelijk dank voor Uw medeleven en belangstelling.